

den spærrer dem ude, der, om de ikke just er arbejdssky, alligevel hellere vil nyde Arbejdsløshedsunderstøttelse end arbejde i de forskellige Fag. Thi Arbejdsanvisningen er en hjælpende Haand overfor den virkelig erhvervsledige til at anvise ham Arbejde, men den er samtidig en Trusel mod dem, der mener, at det er bedre at kunne hæve selv en ringere Understøttelse end at gaa ind i Lønarbejde. Derfor maa vi hævde, at denne Forbindelse mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsunderstøttelse er en Fordel og ikke blot det, men et betydeligt Fremskridt, der vil gøre dette Lovforslag, hvis det gennemføres, til en bedre Lov end den, vi har.

Man har ogsaa indvendt, at man har forringet Loven ved ikke at anerkende den Standardbetragtning, der skulde være Grundlaget for denne som for enhver anden social Lovgivning; der skulde give Mulighed for at opretholde Arbejdernes Lønstandard ogsaa under Arbejdsløshed. I Bilag Nr. 15 vil man kunne finde en saadan Betragtning gjort gældende. Og ogsaa i det højtærede Arbejdsløshedsnavn har man om end ikke hævdet, at Lovgivningen skulde opretholde denne Standard, saa dog i alt Fald fastholdt, at den skulde opretholde rimelige Levevilkaar for Arbejderne. Man har derfor ment, at de højeste Satser, der her fastslaaes, er alt for lave, og at denne Lovgivning derfor maatte afvises af Arbejderne som en Lovgivning, der er rettet mod dem. Men naar man vil se hen til andre Landes Lovgivning, bliver man nødt til at se bort fra denne Standardbetragtning. Thi sammenligner man dette Lovforslags Satser med, hvad der bydes i andre Lande, saaledes som der er gjort Rede for i Bilagene, vil man se, at der de fleste Steder ydes langt ringere Understøttelse, og der er intet Land, hvor man overhovedet har en Arbejdsløshedslovgivning, hvad enten det er gennem Forsikring eller Forsorg, hvor man opfylder Kravet om at opretholde Arbejdernes Standard, naar de er erhvervsledige. Jeg skal nævne et Par Tal. Efter Lovforslagets § 18 er vort højeste Bidrag 4 Kr. pr. Dag til Familieforsørgere og 3 Kr. 50 Ø. til Ikke-Familieforsørgere. Det mener man er alt for lavt, det er en ren Sultunderstøttelse. Men man vil se, at der er intet andet Land, der giver saa meget. Hvis denne Lov gennemføres, vil Danmark naa i Spidsen for den sociale Lovgivning paa dette Omraade. I Norge er det gennemsnitlige Bidrag 3 Kr. 29 Ø. daglig. I Sverige, hvor man har Forsorg,

yder man 3 Kr. til gifte, 2 Kr. til ugifte og 1 Kr. til ganske unge Arbejdere. I England, hvor man er langt fremme med Arbejdsløshedsforsikring, har man som højeste Sats 15 sh. pr. Uge for gifte Mænd, hvilket med den nuværende Kurs er ca. 15 Kr., 12 sh. eller 12 Kr. for Kvinder og $7\frac{1}{2}$ sh. eller $7\frac{1}{2}$ Kr. for ganske unge Arbejdere. Saa kommer vi til vort Naboland Tyskland, til hvis store socialdemokratiske Parti man ofte henviser, naar det drejer sig om de store Fremskridt, og hvad der er naaet for Arbejderne. Det fremgaar ikke ganske klart af Bilagene, om Understøttelsen er pr. Uge eller pr. Dag, men saa vidt jeg kan skønne, maa det være pr. Dag, thi var det pr. Uge, vilde det være en ganske forsvindende Understøttelse, der ikke kunde regnes for virkelig Hjælp. Arbejdsløshedsunderstøttelsen beløber sig altsaa der pr. Dag til 36 Mark med alle Tillæg. Det er ikke den normale Understøttelse, men selv en Familie med 10 Børn kan kun opnaa højst 36 Mark. Og selv om man sætter Kursen til 10, bliver det ikke mere end 3 Kr. 60 Ø. Og som bekendt er Marken langt mindre værd. I Frankrig er det ligeledes langt lavere Satser. I Svejts, det eneste Land, hvor man mulig kunde anføre lidt større Satser, staar man overfor et fuldstændigt Sammenbrud af hele Arbejdsløshedslovgivningen efter den Beretning, der er indkommet fra den derværende Gesandt. I Holland, hvis Arbejdsløshedslovgivning i nogen Grad ligner vor, er Satserne i alt Fald ikke større end herhjemme. De er 20—25 Kr. pr. Uge for Familieforsørgere plus et Tillæg af 2 Kr. pr. Barn, 18—20 Kr. for ugifte og 10 Kr. for ugifte Personer, der bor hos Forældrene. Jeg tør ikke sige, at disse Beregninger, som jeg har foretaget paa Grundlag af, hvad der foreligger i Bilagene, er andet end omtrentlige, jeg tør ikke sige, at det er helt nøjagtige Tal, det fremgaar ikke af Bilagene. Men saa meget tør jeg i alt Fald sige, at disse Beregninger er saaledes, at jeg tør indestaa for, at ingen efter de foreliggende Oplysninger kan paavise, at noget Land med Hensyn til Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelse er højere, oppe end Danmark er. I et Land som Italien, hvor der ogsaa er en Arbejdsløshedslovgivning, ydes der 1 Kr. eller saa pr. Dag efter den nuværende Kurs paa italienske Penge. Den Tale om, at vor Lovgivning skulde være en Art Sultlovgivning overfor dem, der kommer ind under den, er ikke noget gyldigt Bevis; det kan i hvert Fald ikke siges, at Danmark stiller sig ringere